

บทที่ 2

สภาพของปัญหาโดยทั่วไปของการเพิ่มขึ้นกระทำชำเราเด็ก

2.1 สภาพของปัญหาในปัจจุบันโดยทั่วไป

ปรากฏการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมและได้รับการนำเสนอสู่ประชาชน โดยผ่านทางสื่อมวลชนรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อมวลชนทางโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์บ่อยครั้ง ได้แก่ อาชญากรรมทางเพศ โดยเฉพาะการเพิ่มขึ้นกระทำชำเรา กำลังเป็นที่สนใจในหมู่ประชาชนทั่วไปเป็นอย่างมาก และหากในคดีดังกล่าวมีการฆาตกรรมเกิดร่วมด้วยแล้ว ก็จะเป็นที่สนใจ กล่าวถึงวิพากษ์วิจารณ์กันมากยิ่งขึ้น นับตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันการก่อคดีเพิ่มขึ้นกระทำชำเราเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ทั้งที่มีการแจ้งความและไม่ได้แจ้งความ ในขณะที่เดียวกับที่ได้ก่อให้เกิดกระแสความหวุ่นหวาด สยดสยองและความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยในหมู่สมาชิกสังคมที่เป็นเพศหญิงเพราะอาชญากรรมทางเพศนี้ เป็นการกระทำต่อเพศหญิงผู้อ่อนแอกว่า ลักษณะการก่อคดีมีความรุนแรงโหดร้ายมากยิ่งขึ้น เพราะมิใช่เกิดเฉพาะแต่กับหญิงสาว แต่เหยื่อที่ถูกกระทำมีอายุตั้งแต่ 1 ปี 9 เดือน ถึง 0 ปี และมีใช่แต่เป็นการกระทำของชายแปลกหน้าที่มาพบหญิงแล้วเกิดอารมณ์ทางเพศอาจจะระบายออกเท่านั้น แต่ยังเป็น การกระทำของบุคคลผู้ที่อยู่ใกล้ชิดที่สุด เช่น พ่อ พี่ชายของหญิงเอง หรือบุคคลที่คาดไม่ถึงนี้จะก่อคดีดังกล่าวได้ เช่น ครู เป็นต้น

การเพิ่มขึ้นกระทำชำเราหากพิจารณาโดยผิวเผิน ๆ อาจมองว่าเป็นการกระทำของบุคคลที่ไม่ได้รับการพัฒนาทางการศึกษา สติปัญญา จิตใจ ฯลฯ เพราะอยู่ในสังคมที่มีระดับการพัฒนาอย่างไม่สูงเพียงพอ แต่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏก็คือในประเทศที่มีขีดการพัฒนาอยู่ในระดับสูงสุดก็มีสถิติคดีเพิ่มขึ้นกระทำชำเราอยู่สูงมาก เช่นเดียวกัน อาทิเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้ชื่อว่ามีสถิติประเภทนี้สูง

มาก เช่น ค.ศ.1970 อัตราหญิงที่มีโอกาสถูกข่มขืนกระทำชำเราในสหรัฐอเมริกา มีถึง 36 คน ต่อ 100,000 คน และปี ค.ศ.1981 มีเด็กถูกข่มขืนกระทำชำเราที่แจ้งความไว้ว่า 100,00 - 500,000 คน คิดเป็นอัตราส่วนหญิงอเมริกันที่โดนข่มขืนกระทำชำเรา ร้อยละ 19 หรือประมาณ 2 - 5 ล้านคน นอกจากนี้ข้อมูลจากวารสารเกี่ยวกับอาชญากรรมของสถาบันออสเตรเลีย & นิวซีแลนด์ ระบุว่าปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กนั้นมีอัตราที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง กล่าวคือ เหตุที่ถูกกระทำจากปรากฏการณ์การสมสู่ระหว่างบิดาหรือมารดา กับบุตร หรือพี่กับน้อง ที่เรียกว่า INCEST เหตุผู้เสียหายที่ถูกกระทำที่เป็นเด็กผู้ชาย คิดเป็นร้อยละ 5 - 15% ของมูลคดีที่เกิด และผู้เสียหายเด็กผู้ชายเหล่านี้ให้การว่าเขาถูกกระทำอนาจารหรือข่มขืนกระทำชำเราโดยบิดาของตน และมีหลายคนจากการวิจัยพบว่าตัวผู้ข่มขืน (rapist) ข่มขืนทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง ข้อมูลจากวารสารฉบับนี้ยังชี้ให้เห็นอีกว่าการกระทำผิดหรือก่ออาชญากรรมทางเพศต่อเด็กนั้น ร้อยละ 50 หรือมากกว่านั้นเกิดจากบิดาโดยกำเนิด ร้อยละ 5 เป็นบุคคลอื่นที่รู้จักหรือเป็นญาติสนิท เช่น ปู่ ลุง พี่ชาย พ่อเลี้ยง เพื่อนบ้าน คนเลี้ยงเด็ก ส่วนอาชญากรรมทางเพศที่เกิดจากคนแปลกหน้าหรือไม่รู้จักกลับมีอัตราส่วนที่น้อยกว่า ¹

จากเอกสารฉบับเดียวกันนี้ยังกล่าวอ้างอิงด้วยว่า ในประเทศอังกฤษ มีการเปิดเผยจากผู้เชี่ยวชาญว่า บรรดาคนใกล้ชิดในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นพ่อเลี้ยง ปู่ หรือตา ล้วนเป็นผู้สร้างความข่มขืนให้แก่เด็กสาวในครอบครัวของตนเองทั้งสิ้น ส่วนในประเทศในเอเชียประเทศหนึ่ง คือ เกาหลีใต้ มีการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่เด็กนักศึกษาสาวที่ถูกจับในข้อหาใช้บัตรประจำตัวปลอม

¹ Ward Elizabeth, Rape of Girl Children The Australian & New Zealand Journal of Criminology. (Vol.5 No.2 June 1982) P.90-92.

เพื่อสมัครงาน และถูกตำรวจระดับรองสารวัตรเข้มขึ้นกระทำชำเรา และทบตี
 ข่มขู่เพื่อให้นักศึกษาผู้นั้นยอมบอกความจริงเกี่ยวกับตัวบุคคลที่ร่วมมือในการปลอม
 เอกสาร ดังนี้ เป็นต้น

ในส่วนสภาพปัญหาของประเทศไทย นับตั้งแต่อดีตมาจนปัจจุบัน ปัญหา
 การข่มขืนกระทำชำเราทวีความรุนแรงมากขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าการข่มขืน
 ในอดีตนั้นผู้ถูกข่มขืนส่วนใหญ่จะเป็นหญิงสาว แต่ในปัจจุบันการข่มขืนที่เกิดขึ้นไม่
 ใช่เกิดเฉพาะหญิงสาวเท่านั้น ผู้หญิงทุกวัย สามารถตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืน
 ได้ทุกคน ตั้งแต่เด็กอายุ 1 ปี จนถึงวัยชรา ดังที่ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก
 พบในปี พ.ศ.2530 มีเด็กอายุ 1 - 15 ปี ถูกข่มขืนทั้งหมด 25 ราย และข่ม
 ขืนแล้วฆ่า 15 ราย ² และผู้ข่มขืนก็ไม่ใช่จะมีเฉพาะชายแปลกหน้าที่ไปพบหญิงแล้ว
 ข่มขืนเท่านั้น แต่ยังมีที่เป็นการกระทำของผู้ใกล้ชิด เช่น พ่อ พ่อเลี้ยง อาผู้ชาย
 ปู่ ตา และพี่ชาย เป็นต้น โดยคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 80 ของผู้ข่มขืน ³
 ตัวอย่างเช่น นางสาวดอกไม้ (นามสมมติ) ถูกพ่อข่มขืนและขู่ฆ่าถ้าไปบอกใคร
 มาตั้งแต่อายุ 13 ปี จนถึงอายุ 19 ปี ⁴ หรือกรณีเด็กหญิงราตรี (นามสมมติ)
 อายุ 14 ปี ถูกพี่ชายเข้าหาและมีเพศสัมพันธ์ด้วยเป็นเวลานานหลายเดือน ⁵
 นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างของผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าและเป็นที่เคารพนับถือซึ่งไม่น่า
 จะกระทำพฤติกรรมเช่นนี้ เช่น ครู นายจ้าง นายอำเภอ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

² ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก, ปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก, เอกสาร
 แจกฟรี, น.1.

³ กลุ่มเพื่อนหญิง, ปัญหาในการดำเนินคดีละเมิดสิทธิทางเพศ, เอกสาร
 แจกฟรี, น.7 - 9.

⁴ ไทยรัฐ, 21 พฤษภาคม พ.ศ.2530, น.1.

⁵ สยามรัฐ, 18 ธันวาคม พ.ศ.2530. น.11.

เด็กหญิงน้อย (นามสมมติ) อายุ 12 ปี ถูกครูใหญ่ใช้ไปทำความสะอาดบ้านพัก
 ในโรงเรียนแล้วใช้กำลังปลุกปล้ำขึ้นใจ⁶ หรือกรณีนายอำเภอข่มขืนเด็กหญิงตุ๊ก
 (นามสมมติ) โดยใช้เด็กหญิงตุ๊กมาทำความสะอาดที่บ้านพักจนกระทั่งตั้งครรถ์
 ได้ 5 เดือน ความจริงจึงเปิดเผยออกมา⁷ และเหตุการณ์ล่าสุดเร็ว ๆ นี้
 กรณีเด็กหญิงดอกไม้ (นามสมมติ) อายุ 13 ปี นักเรียนชั้น ป.2 ยอมรับว่าถูก
 บิดา อายุ 52 ปี พี่ชาย อายุ 17 ปี และน้องชาย อายุ 12 ปี ผลัดกันข่มขืน
 กระทำซ้ำเราขณะไปทำนาด้วยกันเสมอ⁸ นับว่าเป็นเหตุการณ์ที่ชี้ให้เห็นถึง
 ปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กในประเทศไทยได้เด่นชัดพอสมควร

นอกจากนี้ที่ปรากฏเป็นข่าวว่ากรณีที่ถูกข่มขืนเป็นบุคคลใกล้ชิด เป็นญาติ
 หรือเป็นคนรู้จักคุ้นเคยกัน เคยอยู่เคราะห์ร้ายส่วนใหญ่มักจะถูกฆ่าด้วย จากข่าว
 ที่ปรากฏจะเห็นได้ว่าบางรายถูกฆ่าอย่างทารุณโหดร้ายทั้ง ๆ ที่เขาไม่มีความผิด
 และยังเป็นที่น่าสังเวชใจกับบุคคลทั่วไป กรณีที่ถูกข่มขืนแล้วฆ่าหักคอ⁹ เด็ก
 หญิงน้ำฝน (นามสมมติ) อายุ 10 ปี ถูกข่มขืนแล้วฆ่าโหดโดยการจุดไฟเผาทั้ง
 เป็น¹⁰ ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้สร้างความสะเทือนขวัญกับบุคคลทั่วไป จากกรณีพ่อ
 เลี้ยงข่มขืนแล้วฆ่าลูกเลี้ยงวัย 10 ปี เด็กนักเรียนหญิงอายุ 8 ปี ถูกภารโรงใน
 โรงเรียนข่มขืนแล้วฆ่าหรือเพื่อนพ่อข่มขืนเด็กหญิง อายุ 7 ปี แล้วบีบคอจนตาย
 และนำศพทิ้งลงน้ำ¹¹ เป็นต้น จากคดีที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นตัวอย่งที่ถูกเปิด

⁶ ไทยรัฐ, 16 มีนาคม พ.ศ.2530, น.1.

⁷ ไทยรัฐ, 10 มีนาคม พ.ศ.2530 น.1.

⁸ ไทยรัฐ, 18 ธันวาคม พ.ศ.2536, น. 1 และ 22.

⁹ ไทยรัฐ, 2 มกราคม พ.ศ.2532, น.1.

¹⁰ ไทยรัฐ, 5 มกราคม พ.ศ.2532, น.1.

¹¹ ไทยรัฐ, 14 มกราคม พ.ศ.2532, น.1.

เผยออกมาให้สังคมได้รับรู้ และยังมีเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้
 รับการเปิดเผย อาจจะเป็นเพราะการอับอาย กลัวสังคมรังเกียจ หรือสังคม
 ไม่ยอมรับและตำหนิติเตียน ดังนั้นคนในสังคมส่วนใหญ่ ถ้าหากบุคคลในครอบครัว
 ถูกข่มขืนไม่ว่าจากเครือญาติหรือคนแปลกหน้าก็ตามทุกคนพร้อมที่จะปิดเรื่องเอา
 ไว้ เพราะสังคมได้กำหนดบรรทัดฐานทางเพศไว้แล้ว สำหรับคนในสังคม โดยเฉพาะ
 เพศหญิงจะต้องยึดคุณค่าที่พรหมจรรย์ จะต้องรักษาพรหมจรรย์ไว้ให้ได้
 จนกว่าจะแต่งงาน ซึ่งสังคมเปิดโอกาสให้หญิงมีเพศสัมพันธ์โดยเงื่อนไขเพียง
 ประการเดียวเท่านั้น ความคิดเช่นนี้จึงส่งผลต่อปัญหาข่มขืนกระทำชำเราด้วย
 ในส่วนต่อไปผู้ศึกษาจะนำเสนอในส่วนของสาเหตุในการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก
 และค่านิยมของสังคมที่มีผล และเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาค่าการข่มขืนกระทำ
 ชำเราว่ามีผลกระทบอย่างไรบ้าง ทั้งในส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายที่ถูกข่มขืน
 กระทำชำเรา พร้อมด้วยข้อมูลตารางสถิติการข่มขืนกระทำชำเราจากศูนย์
 พิทักษ์สิทธิเด็กและกรมตำรวจ ปีล่าสุด และในแง่อื่น ๆ ประกอบกัน

ข้อมูลตารางส่วนนี้ได้มาจากศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึง
 สภาพปัญหาข่มขืนกระทำชำเราในไทยว่ามีสถิติมากขึ้นเพียงใด และจะบ่งชี้ว่าผู้ถูก
 กระทำล้วนเป็นเด็กและผู้กระทำผิดมักเป็นพ่อแม่หรือญาติสนิทส่วนใหญ่

เด็กถูกล่วงเกินทางเพศ ในปี พ.ศ. 2535 เป็นกรณีที่ได้ข้อมูลจากหนังสือ
 พิมพ์ และพลเมืองดีเป็นผู้แจ้ง จำนวน 41 กรณี ดำเนินการช่วยเหลือทั้งหมด 30
 กรณี ช่วยเหลือเด็กได้ 64 ราย รับมาอยู่บ้านพัก 5 ราย อายุเด็กต่ำสุด 8 ปี
 และสูงสุด 15 ปี

ผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศต่อเด็กเป็นบุคคลในครอบครัวของเด็กส่วน
 ใหญ่ คือ พ่อ พ่อเลี้ยง ญาติ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลอื่น เช่น ครู เพื่อนบ้าน
 นายจ้าง กลุ่มวัยรุ่นในชุมชน คนแปลกหน้า เช่น กรณีพนักงานเซ็นเปลดนใช้ล่วง
 เกินทางเพศเด็กในโรงพยาบาล เป็นต้น (รายละเอียดตามตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 กรณีเด็กที่ถูกล้วงเกินทางเพศ ตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม 2535
จำนวน 41 กรณี จำแนกตามอายุของเด็กและผู้กระทำต่อเด็ก ดังนี้

อายุเด็ก (ปี)	จำนวนผู้กระทำต่อเด็ก							รวม
	บุคคลภายในครอบครัว			บุคคลภายนอกครอบครัว				
	พ่อ	พ่อเลี้ยง	ญาติ	ตำรวจ	พระ	ครู	บุคคลอื่น	
1 - 5 ปี	-	1	-	-	-	-	3	4
6 - 10 ปี	1	1	1	-	1	1	5	10
11 - 15 ปี	4	3	1	1	-	3	15	27
รวม	5	5	2	1	1	4	23	41

หมายเหตุ บุคคลอื่น หมายถึง กลุ่มวัยรุ่น นายจ้าง คนแปลกหน้า (พนักงาน
เซ็นแปลคนใช้)

นอกจากปัญหาการล้วงละเมิดสิทธิทางเพศในส่วนของ การอนาจารและ
ข่มขืนกระทำชำเรา นั้น ปัญหาใหญ่เกี่ยวกับการเอาเปรียบทางเพศต่อเด็ก อีก
ปัญหาหนึ่งคือเรื่องโสเภณีเด็ก โดยพิจารณาจากตัวเลขขององค์กรหลาย ๆ ฝ่าย
ที่น่าเสนอ ซึ่งมีความแตกต่างกัน แต่ก็ชี้ถึงแนวโน้มปัญหาของสังคมอย่างชัดเจน
เช่น กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข คาดว่าโสเภณีเด็กมีต่ำสุดประ
มาณ 13,000 - 15,000 คน ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ยืนยันว่าสูงสุดประมาณ
800,000 คน จากตัวเลขดังกล่าวย่อมบ่งชี้ถึงสภาพปัญหาการล้วงละเมิดสิทธิ
ทางเพศอย่างชัดเจนพอสมควร

จากข้อมูลขององค์กรเครือข่ายของคณะทำงานเพื่อยุติการเอาเปรียบเด็กทางเพศ (TECST) ทางภาคเหนือหลายจังหวัดได้รายงานสอดคล้องต้องกันว่า จำนวนของเด็กที่ถูกนำลงมาขายบริการในเมืองใหญ่ไม่ลดลง แต่กลับขยายเพิ่มขึ้นทั้งในเชิงปริมาณและปริมาตรของการชักจูงจัดหาและล่อลวงเด็ก แม้ว่าในหลายพื้นที่จะมีองค์กรพัฒนาเอกชนและหน่วยงานของรัฐที่ทำงานรณรงค์ยับยั้งและป้องกันการนำเด็กล่องใต้ แต่ก็ยังทำได้เพียงบางส่วนและบางพื้นที่ที่มีการทำงานอย่างเกาะติดมาร่วมสิบปีเท่านั้น นอกจากการขายปริมาณและพื้นที่เพิ่มมากขึ้นแล้ว กระบวนการนำเด็กล่องใต้ได้มีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ใหม่ ๆ ในการชักพา และจัดหาเด็กเข้าสู่กิจการค้าประเวณีในรูปแบบที่ซับซ้อนมากขึ้น

ในแง่ของการขยายอาณาเขตได้มีการขยายออกไปในจังหวัดภาคเหนือตอนล่างที่มีใช้พื้นที่เป้าหมายเก่า และมีการดึงเด็กตามแถบชายแดนตามรอยต่อของประเทศมากขึ้น จนล่วงลึกเข้าไปถึงเขตชุนาน ตอนใต้ของประเทศจีน กลุ่มของเด็กตามแถบชายแดนซึ่งเกิดในเมืองไทย แต่เป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับสัญชาติไทย แม้พ่อแม่จะอยู่ในประเทศไทยมาตั้งแต่เกิด นับเป็นกลุ่มเป้าหมายใหญ่กลุ่มใหม่ในรอบสิบปีที่ผ่านมา ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะสภาพของหมู่บ้านที่ทางรัฐค่อนข้างละเลย ชาวบ้านกลุ่มส่วนใหญ่จะยากจน ไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่ทำกินตามกฎหมาย เด็กในพื้นที่จำนวนมากไม่มีหลักฐานการเกิด เด็กแม่จะได้เรียนหนังสือแต่จะไม่ได้หนังสือรับรองวุฒิ เมื่อไปรับจ้างทำงานมักจะถูกกดค่าแรง และมักจะถูกดูถูก กล่าวได้ว่าประชาชนกลุ่มนี้กลัวผู้ใหญ่บ้าน และข้าราชการมาก และกลัวที่จะถูกส่งออกมากที่สุด ดังนั้นเมื่อเกิดปัญหาก็มักไม่กล้าที่จะร้องเรียนขอความช่วยเหลือ สภาพความยากจนและความอ่อนแอของชาวบ้านที่ไร้สิทธิ์ไร้เสียง จึงเป็นพื้นที่ที่นายหน้าจะเจาะทะลวงเข้าไปชักจูงเด็กมาทำงานได้ง่าย การส่งเด็กล่องใต้ในพื้นที่ดังกล่าวนี้จึงรุนแรงยิ่งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

แม้ในปัจจุบันหลังจากมีการประกาศนโยบายของรัฐบาล (นายชวน หลีกภัย) เรื่องการขจัดโสเภณีเด็กแล้ว ในพื้นที่แถบนี้ยังมีเด็กถูกส่งล่องใต้ทุก

เดือน ตัวเลขต่ำสุด คือ ครั้งละ 5 คน โดยนายหน้าจากบางจังหวัดจะส่งรถขึ้นมาตัวเอง ถ้ามีเด็กพร้อมส่งอย่างต่ำ 5 คน บางครั้งก็มีการขนส่งถึงครั้งละ 10 คน

แต่สภาพที่เด่นชัดไปกว่านั้น สำหรับพื้นที่ชายแดนทั้งทางแถบภาคเหนือ ตะวันตก และทางตะวันออก มีการนำเด็กต่างชาติที่เป็นชนกลุ่มน้อย ได้แก่ ชาวไทยใหญ่ ชาวเขาหลายเผ่า เด็กพม่า เด็กลาว เด็กเขมร รวมถึงเด็กจีน ทั้ง ล่องใต้และส่งออกนอกประเทศ เด็กและผู้หญิงที่ส่งออกนอกประเทศทางนายหน้า จะจัดทำพาสปอร์ตปลอมเป็นคนไทยให้

ในพื้นที่เป้าหมายเดิมที่มีการชักจูงเด็กล่องใต้มามากกว่า 10 ปีแล้ว ทำให้ในพื้นที่เหล่านี้มีจำนวนเด็กผู้หญิงลดลงในหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว ประกอบกับ อัตราการเกิดในภาคเหนือที่ค่อนข้างต่ำ ในบางหมู่บ้านจึงก่อให้เกิดกระบวนการ ดักเชียวเด็กไว้ตั้งแต่ยังเล็ก ๆ โดยการนำเงินมาให้พ่อแม่เพื่อจูงตัวเด็กไว้ก่อน ในหลายพื้นที่ของหมู่บ้านทางภาคเหนือและภาคอีสาน ได้มีการรายงานตรงกันว่า การขายเด็กมีการขายตัวอย่างรวดเร็วในช่วงปีที่มีการรณรงค์ส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2530 - 2533 ¹²

เด็กจำนวนมากที่ถูกซื้อตัว มักไม่เต็มใจไปแต่ขัดขืนพ่อแม่ไม่ได้ และถูก ไร้อุปถัมภ์ถึงข้อดีต่าง ๆ นานา ทั้งจากพ่อแม่และนายหน้า รวมทั้งถูกขอร้อง เกมบังคับว่าให้เห็นแก่พ่อแม่และช่วยเหลือพี่น้อง ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่ลูกสาวที่ดี พึงแสดงความกตัญญูต่อพ่อแม่ อย่างไรก็ตามมีข้อเท็จจริงที่เด็กบางคนไม่ยินยอม และหนีออกจากบ้าน มีพ่อแม่รายหนึ่งถึงกับกักขังและล่ามโซ่ลูกสาวไว้ในบ้านและ พาแขกเข้ามาหาลูกถึงในบ้านตนเอง

¹² คณะทำงานเพื่อยุติการเอาเปรียบทางเพศ (TECST), สรุปปัญหา โสเภณีเด็ก, เอกสารแจกฟรี, น.2

สำหรับพื้นที่ที่ไม่เคยมีปัญหาการพาเด็กล่องใต้รุนแรงมาก่อน ปรากฏในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา ปัญหาดังกล่าวเริ่มเห็นชัดเจนมากขึ้น ในเขตอำเภอหนึ่งของจังหวัดหนึ่งในภาคเหนือตอนล่าง ซึ่งเป็นอำเภอใหม่ที่ชาวบ้านถูกบังคับให้อพยพโยกย้ายมาตั้งอำเภอเพราะการสร้างเขื่อน โดยชาวบ้านถูกอพยพมาจากพื้นที่เดิมที่เคยอยู่ในกลุ่มอุดมสมบูรณ์ มาอยู่บนที่ดอนขาดแคลนน้ำทำการเพาะปลูกไม่ได้ผล สภาพดังกล่าวทำให้ในช่วง 15 ปีที่ผ่านมาชาวบ้านจนลงอย่างรวดเร็ว ในปัจจุบันเกือบทุกบ้านต้องออกไปทำมาหากินในที่อื่น คนหนุ่มสาวเกือบไม่หลงเหลือในพื้นที่แถบนั้น และเด็กหญิงจำนวนหนึ่งถูกชักนำไปค้าบริการ

ในช่วงการกวาดจับโสเภณีเด็กส่งกลับบ้านเมื่อเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม 2535 ครั้งหนึ่งมีการส่งเด็กหญิงจากหาดใหญ่ และภูเก็ต กลับท้องถิ่นในภาคเหนือจำนวน 63 คน ในจำนวนนี้ 23 คน เป็นเด็กหญิงที่มาจากอำเภอดังกล่าวนี้ อำเภอที่ในอดีตเมื่อสิบปีที่แล้วไม่เคยมีผู้ออกไปค้าบริการมาก่อน ในจำนวน 23 คนนี้ 18 คน ได้เดินทางกลับไปค้าบริการอย่างเดิม หลังจากขอให้การกวาดล้างศาลากลาง ราชนายหน้าส่งเงินมาให้ใช้ในช่วงรอในเรื่องเงี้ยบและมารับกลับไปหลังจากกลับบ้านมาอยู่บ้านได้ประมาณสองเดือน

กรณีการพบเด็กต่างชาติที่ถูกนำมาขายค้าประเวณี เริ่มพบครั้งแรกเมื่อประมาณปี 2527 ซึ่งเป็นปีเดียวกับการเกิดเหตุไฟไหม้ที่ช่องภูเก็ต (เหตุเกิดเมื่อวันที่ 30 มกราคม 2537 เกิดในช่องห้องไม้แถวสลัม สภาพของช่องมีการกักขังอย่างแน่นหนา โดยมีประตู 3 ชั้น และใช้โซ่ล่ามประตู มีเด็กผู้หญิงโดนไฟคลอกตาย 5 คน) เป็นที่เข้าใจว่าเด็กต่างชาติอาจถูกนำมาค้าก่อนหน้านี้ แต่หลังจากไฟไหม้ช่องภูเก็ตและเริ่มมีการกำชับให้กวาดล้างช่องที่มีโสเภณีเด็ก ผลจากการทลายช่องในช่วงนั้นและช่วงหลังต่อ ๆ มา มักจะพบเด็กต่างชาติในช่อง หรือโรงแรมที่ถูกบุกจับเกือบทุกครั้ง

ในจำนวนเด็กเชื้อชาติต่าง ๆ พบเด็กพม่าถูกหลอกมามากที่สุด แบ่งออกได้เป็นสองสายใหญ่ ๆ คือ สายเหนือและสายใต้ เด็กจากพม่าสายเหนือ คือเด็ก

ชนกลุ่มน้อยเผ่าต่าง ๆ ได้แก่ เผ่าอาข่า เผ่ามูเซอ ไทยใหญ่ ส่วนสายใต้จะเป็นพม่าแขก ซึ่งส่วนใหญ่จะกระจุกกันอยู่ในตัวจังหวัดระนอง ในขณะที่เด็กพม่าสายเหนือจะถูกนำกระจายไปทั่วประเทศทั้งตามจังหวัดใหญ่ในภาคเหนือ ทางใต้แถบหาดใหญ่ สงขลา สุโขทัย-ลพบุรี ไปจนถึงทางตะวันออกทาง ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ถึง ปราจีนบุรี และในกรุงเทพฯ จะอยู่ตามโรงแรมมีเบอร์ โรงน้ำชา และแถบพัฒนาพงษ์

สภาพปัจจุบันที่พบคือทุกครั้งที่มีการกวาดจับหรือทลายช่อง โรงแรม โรงน้ำชา จะพบเด็กต่างชาติอยู่ด้วยเสมอ ในบางพื้นที่เช่นจังหวัดทางภาคตะวันออกจะพบเด็กพม่าครึ่งละสองสามคน แต่ถ้าเป็นช่องในจังหวัดระนองจะพบเป็นเด็กพม่าทั้งช่องไม่มีเด็กไทยเลย ลูกค้าส่วนใหญ่ของช่องในจังหวัดระนองก็คือแรงงานพม่าที่เข้ามาทำงานอย่างผิดกฎหมายในแถบนั้นนั่นเอง

ในการทลายช่องหลายครั้งในกรุงเทพฯ ตั้งแต่ปี 2534 เป็นต้นมาพบเด็กพม่าซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยพวกไทยใหญ่และอาข่าจำนวนมาก การทลายช่องที่ระนองเมื่อเดือนกรกฎาคม 2536 จำนวน 3 ช่อง พบผู้หญิงพม่าทั้งหมด 144 คน เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 42 คน อายุที่ต่ำสุดคือ 12 ปีเท่านั้น (แต่ในรายงานอย่างเป็นทางการระบุว่าไม่มีโสเภณีเด็กเลย) การควบคุมเด็กพม่าในช่องในระนองแถบนี้จะทำอย่างรุนแรงเหี้ยมโหด เด็กจะถูกทุบตีและเขียนด้วยลวดแหวนสี และถึงแม้จะตั้งครรภ์ก็ถูกบังคับให้รับแขก ในจำนวนช่อง 3 ช่องที่ถูกทลายนี้มีช่องหนึ่งมีถึง 3 บ้าน รวมห้องซอยถึง 102 ห้อง และมีห้องใช้ขี้ห้องละ 20-30 คน มีประตูเหล็กกัน 2 ชั้นตลอดแนว ใช้ผ้าพรางในช่องสกรปรกและเหม็นมาก จำนวนเด็กต่างชาติที่ถูกนำมาค้าประเวณีในไทย รวมทั้งส่งออกนอกประเทศมีจำนวนสูงมาก รายงานสถิติตัวเลขการกวาดจับโสเภณีทั้งเด็กและผู้ใหญ่ของศูนย์ประสานงานป้องกันและปราบปรามโสเภณีเด็กและการใช้แรงงานเด็ก จากเดือนมกราคม-ธันวาคม 2536 ระบุว่า จากจำนวน 1,385 คน เป็นชาวต่างชาติถึง

544 คน¹³ ดังนั้น สภาพของการล่วงละเมิดทางเพศของประเทศไทยกรณีเด็ก จึงน่าเป็นห่วงและควรเร่งแก้ไขอย่างมาก

2.2 สาเหตุของการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

2.2.1. สาเหตุทางครอบครัว

ครอบครัวมีอิทธิพลต่อการสร้างบุคลิกภาพและอุปนิสัยของเด็กและเยาวชน ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมขั้นพื้นฐาน บิดามารดาย่อมเป็นทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่บุตร เป็นพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด เป็นครูคนแรกที่จะสอนให้เด็กเรียนรู้สังคม เป็นเพื่อนคนแรกที่เด็กได้พบ และเป็นสิ่งแวดล้อมสิ่งแรกที่เด็กได้พบได้เห็นตั้งแต่เกิด ถ้าบิดามารดาเป็นแบบอย่างที่ดีทางด้านพฤติกรรมในครอบครัวมีความรักใคร่ปรองดองระหว่างพ่อแม่ ความมีเหตุผลและมีความคิดสร้างสรรค์ ปลูกฝังค่านิยมทางเพศในทิศทาง แนวทางที่ถูกต้อง ปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา ก็จะทุเลาเบาบางเป็นอย่างมาก สาเหตุในส่วนของด้านครอบครัวนั้นผู้ศึกษาขอแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนของสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเราในครอบครัวที่เกิดจากตัวพ่อ พี่ชาย หรือญาติสนิท กล่าวคือ ตัวชายผู้ข่มขืน (rapist) เอง และส่วนที่ 2 จะกล่าวถึงสภาพครอบครัวและปัญหาสาเหตุโดยรวม

- สาเหตุจากตัวผู้กระทำผิด (Rapist) ซึ่งอาจจะเกิดจากความผิดปกติภายในหรือเกิดจากการถูกเลี้ยงดูมาโดยปลูกฝังค่านิยมในการกดขี่ข่มเหงทางเพศ สามารถจำแนกเป็น

¹³ อ่างแล้ว, น.14

1.1 สาเหตุจากสันดานความประพฤติแบบก้าวร้าว (Aggressive Conduct Disorder) อาชญากรที่กระทำความผิดจะมีพฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive Criminals) ผู้กระทำความผิดมิใช่อาชญากรทางเพศอย่างแท้จริง แต่เป็นการกระทำที่ใช้กำลังรุนแรงในทางทำลายเหยื่อของตน การข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นกับความเหี้ยมโหด ความต้องการมีอำนาจเหนือเอาชนะเหยื่อ

1.2 สาเหตุจากแรงกระตุ้นทางเพศ เป็นการแสดงออกทางอารมณ์เพศอย่างรุนแรง (Explosive Sexual Impulse) และโดยมีจุดมุ่งหมายทางเพศ (Sexual Aim) ผู้ข่มขืนจะมีลักษณะเป็นปกติมาตลอด ไม่มีความผิดปกติทางเพศ แต่มีความชลาดอายุ มีบุคลิกภาพที่ไม่บรรลุนิติภาวะ (Immature) อายุที่จะผูกสัมพันธ์กับหญิงทั่ว ๆ ไป ความประพฤติปฏิบัติตนจะเปลี่ยนแปลงเมื่อดื่มสุรา เพราะสุราจะเข้าไปลดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เหลือแต่ความรู้สึกที่มาจากสัญชาตญาณ (Instinctual Need)¹⁴ ทำให้ความชลาดอายุประหม่าหมดไป และความรู้สึกอารมณ์ที่กดเก็บเอาไว้ก็จะระเบิดออกมา การกระทำจึงเกิดขึ้นเพื่อระบายความต้องการทางเพศ

1.3 สาเหตุจากความผิดปกติทางจิตใจ (Mental Disorders) เป็นโรคจิต เช่น จิตเภท โรคซึ่งเกิดหวาดระแวง (Paranoid) ปัญญาอ่อนและโรคทางสมอง (Organic Brain Diseases) ที่จะทำให้มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปและกระทำการโดยขาดสติ ความรู้สึกผิดชอบไม่มี

1.4 สาเหตุจากความวิปริตทางเพศ กามวิปริตแบบตัณหาทรมาณ (Sadist) ผู้กระทำความผิดกระทำเพื่อถ่ายทอดความก้าวร้าวทางเพศ (Sexual Aggressive Diffusion) ที่จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้น ปลุกเร้าอารมณ์เพศ

¹² วิทยา นาควิษระ, มองชีวิตกับจิตแพทย์, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรไทย, 2525) น.13.

ด้วยการขัดขืนหรือต้านทานจากอีกฝ่ายหนึ่งจะได้รับความพึงพอใจเมื่อได้ร่วม
ประเวณีอย่างรุนแรงและจะไม่พยายามหาคุณอนันตามธรรมดา เพราะจะไม่ได้รับ
ความสุข

นอกจากนี้จากการศึกษาวิเคราะห์ทางด้านจิตวิทยาและจิตวิทยาคลีนิกยัง
ยืนยันว่า ชายผู้ข่มขืนมิได้กระทำการเพียงเพราะความต้องการระบายอารมณ์เพศ
หรือกระทำการเพราะความปรารถนาทางเพศ (Sexual Desire) ที่ไม่มีหนทาง
ใจจะตอบสนองให้เกิดความพึงพอใจได้ แต่เป็นภาวะที่ชายผู้ข่มขืนมีความอ่อนแอ
ความเกียจคร้าน และสับสนทางอารมณ์ มีความเจ็บป่วยทางจิตใจ ไม่สามารถควบคุม
การตัดสินใจ หรือความมีสติสัมปชัญญะไม่สามารถเห็นยั้งให้เขากระทำในสิ่งที่
ถูกต้องได้ ¹⁵ Nicholas Groth เรียกการข่มขืนกระทำชำเราว่าเป็นการ
กระทำทางเพศที่จอมปลอม (Pseudosexual Act) ซึ่งประกอบขึ้นมาจากความ
โหดร้ายป่าเถื่อน ความโกรธแค้น และการแสดงอำนาจของชายที่มีเหนือหญิง
การกระทำที่เขาตัดสินใจนั้นเกิดขึ้นจากรู้สึกที่ต้องการขจัดความเกียจคร้านหรือ
ความตึงเครียดภายในของตนออกไป ซึ่งอาจจะเกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ทางด้าน
สังคมหรือเศรษฐกิจ จึงระบายออกด้วยวิธีการข่มขืนหญิงสักคนซึ่งจะเป็นใครก็ได้

การศึกษายังพบว่าภูมิหลังของผู้ข่มขืนส่วนใหญ่เป็นคนมีความเกียจคร้านทาง
เพศ หรือมีปมด้อยมาก่อนมีแนวโน้มที่ฝังใจลึก ๆ ที่เกลียดผู้หญิง ไม่พอใจผู้หญิง
และอยากทำในสิ่งที่ก้าวร้าวและรุนแรงต่อเพศหญิง การที่เขาข่มขืนมิใช่เป็น
เพราะความต้องการทางเพศเป็นอันดับหนึ่ง แต่เป็นเพราะรู้สึกว่าคุณหญิงคนนั้น
เป็นเหยื่อในสถานการณ์ที่ไม่สามารถต่อสู้ได้ สภาพการณ์ที่ชายผู้นั้นได้ใช้กำลัง
หรือใช้อาวุธที่ตนมี กระชากหรือข่มขู่และข่มขืนหญิง ทำให้เขาเกิดความพอใจ
เสมือนว่าเขาได้พิชิตผู้หญิงอย่างน้อยก็ในชั่วครู่หนึ่ง และได้ดูหมิ่นเหยียดหยาม
หญิงนั้น ส่วนความสุขทางเพศที่ได้รับเป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น ¹⁶

¹⁵ Nicholas Groth, op. CIT., p.60.

¹⁶ อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, นพ., "จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการ
ข่มขืน", สตรีทัศน์ (กุมภาพันธ์ - เมษายน 2526), น.50.

- สาเหตุจากสภาพครอบครัวโดยรวมของผู้กระทำผิด

อาชญากรทางเพศหากศึกษาประวัติทางครอบครัวจะพบว่า เป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมแบบต่อต้านสังคม (psychoph) ซึ่งมักจะได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น ขาดระเบียบวินัย อาจขาดพ่อแม่ ภูมิหลังจากประวัติการเลี้ยงดู บุคคลเหล่านี้มักเคยถูกทารุณมาก่อน สภาพของครอบครัวของผู้กระทำผิด มารดาของตนอาจเลี้ยงดูด้วยความโกรธแค้น ซึ่งอาจมาจากความไม่ต้องการลูก หรือมารดามีความเจ็บป่วยทางอารมณ์ หรือแค้นเคืองบิดาของเด็ก อาจให้หมกกับบุตรไปพร้อม ๆ กับการเขี่ยนตี ประชดประชันกระแทกกระทั้นทำให้เด็กได้รับความรู้สึกอึดอัด (ซึ่งคือความสุข) ปนกับความรู้สึกเจ็บ ความรู้สึกเหล่านี้จะฝังแน่นในจิตใจใต้นึกของเด็กว่า ความสุขของเขาจะต้องรวมกับความเจ็บปวดด้วย และยิ่งฝังแน่นจนโตจนเกิดเป็นความผิดปกติทางเพศ หรือเรียกว่า ความเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviation) และนำความรู้สึกผิดปกติดังกล่าวมาระบายกับลูกหลานหรือคนสนิทของตน เพราะเหยื่อที่เป็นเด็กมีศักยภาพในการป้องกันตนเองได้น้อยมาก ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรทางเพศต่อเด็กได้ ไม่ว่าจะ เป็นในทางการกระทำอนาจารต่อเด็กก็ดี หรือการข่มขืนกระทำชำเราก็ดี ล้วนเป็นนิทริพผลหรือผลพวงจากสภาพจิตใจที่พ่อแม่ผู้กระทำผิดได้รับมาเมื่อครั้งยังเยาว์วัย¹⁷

สาเหตุอีกประการหนึ่ง คือ ครอบครัวที่บิดาหรือมารดาหรือทั้งสองถึงแก่กรรม ทำให้เด็กกำพร้าต้องอาศัยกับผู้อื่น หรืออยู่กับพ่อแม่เลี้ยง ญาติหรือผู้ปกครอง จึงมิได้ให้ความรักความอบอุ่น ประกอบกับมิใช่ลูกที่เกิดจากสายโลหิตโดยตรง จึงทำให้เกิดปัญหาข่มขืนกระทำชำเราได้ นอกจากนี้การละทิ้งไม่ดูแลเอาใจใส่เด็กก็เป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง พ่อและแม่ทำงานและไม่มีเวลาให้ลูก ความเหินห่าง ทำให้สายใยระหว่างความเป็นบิดามารดากับบุตรเหินห่างจากกัน ประกอบกับสภาพความไม่ปกติภายในจิตใจของบิดามารดาผู้กระทำผิด ก็ทำให้เกิดอาชญากรรมทางเพศขึ้นได้

¹⁷ ชำรง ทัศนัญชลี, "เพศกับอาชญากรรม", วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, (23 กันยายน 2521), หน้า 347.

2.2.2. สาเหตุทางสิ่งแวดล้อมทางสังคม

นักสังคมจิตวิทยาและนักอาชญาวิทยาต่างเห็นพ้องต้องกันว่าสิ่งแวดล้อมทางสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมมาก โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนมีความสามารถในการเลียนแบบได้สูงมาก ดังนั้น หากสภาพแวดล้อมเลวร้ายก็หล่อหลอมให้เด็กในสังคมนั้นมีพฤติกรรมเลวร้ายไปด้วย และกลายเป็นอาชญากรในที่สุด

เพราะฉะนั้นสาเหตุที่ทำให้เกิดการช้ำชืนกระทำซ้ำเราเพิ่มเติมอีกสาเหตุหนึ่ง คือ จากการเปลี่ยนแปลงของสังคม เป็นสาเหตุที่เกิดจากภายนอก¹⁸ ได้แก่ การเผยแพร่ของวัฒนธรรมตะวันตก การแพร่กระจายของสิ่งยั่วยุการมรณ์ในรูปแบบหนังสือ ภาพยนตร์ ภาพ และสิ่งลามกอื่น ๆ ที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ สุรา ยาเสพติดให้โทษที่ทำให้เกิดแหล่งมั่วสุม หรือมีฤทธิ์ต่อสมอง กัดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ความยับยั้งชั่งใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่สนับสนุนการก่ออาชญากรรมทางเพศได้ทั้งสิ้น หรือครอบครัวตั้งอยู่ในชุมชนแออัด ไม่ถูกสุขลักษณะอนามัยและยังเป็นแหล่งมั่วสุมทางด้านมิชฉาชีพต่าง ๆ ที่เยาวชนได้พบเห็นอยู่ทุก ๆ วัน จึงเลียนแบบกระทำในสิ่งที่ไม่ดีเหล่านี้ และนำไปสู่การกระทำผิดได้

สาเหตุทั้งจากภายในตัวบุคคลผู้กระทำและจากสภาพแวดล้อมภายนอก เมื่อมาประกอบกันร่วมกับการประสพช่องโอกาสที่เหมาะสม ย่อมทำให้มีความเป็นไปได้ในการเกิดคดีอาชญากรรมทางเพศ การช้ำชืนกระทำซ้ำเรามีอยู่สูงอย่างยิ่ง ซึ่งหากจะหาทางแก้ไขแล้ว ควรพิจารณาว่าสภาพปัญหาการช้ำชืนกระทำซ้ำเราที่เกิดขึ้นนั้น คือ ปลายเหตุแล้ว จึงต้องใช้วิจรณ์ญาณพิจารณาตั้งแต่สาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการช้ำชืนกระทำซ้ำเราและสภาพแวดล้อม ปัจจัยสนับสนุนอื่นที่เอื้ออำนวยต่อการกระทำการนั้น เพื่อจะได้เป็นการแก้ไขป้องกันกันอย่างแท้จริง

¹⁸ ถวัลย์ อาศนะเสน, พ.ต.อ., "การช้ำชืนกระทำซ้ำเรา"

วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย (23 กันยายน 2521), น.338.

2.2.3. สาเหตุทางเศรษฐกิจ

สภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำทำให้ไม่สามารถใช้บริการจากหญิงที่ขายบริการทางเพศได้¹⁹ ประชาชนมีรายได้น้อยไม่เพียงพอต่อการครองชีพ รัฐไม่สามารถจัดสวัสดิการให้ได้ ทำให้เกิดความอดตัดขัดสน ครอบครัวต้องดิ้นรนเลี้ยงตนเอง ปัจจัยเหล่านี้ก็ให้เกิดความเครียดและหาทางระบาย ประกอบกับความผิดปกติภายในของผู้กระทำผิดด้วย จึงผลักดันให้ก่ออาชญากรรมทางเพศได้ในที่สุด โดยจะระบายกับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กเพราะเขาคิดว่าเป็นสิ่งที่เขาทำได้ไม่ยาก

2.2.4. สาเหตุจากตัวเด็กผู้ถูกกระทำชำเรา

จากการค้นคว้าวิจัยของนักวิชาการและนักสังคมวิทยาพบว่าปัจจัยประการนี้ค่อนข้างจะมีผลต่ออาชญากรรมทางเพศน้อยที่สุด เนื่องจากเด็กยังอยู่ในวัยที่ค่อนข้างไร้เดียงสา จึงมักจะเกิดจากผู้ข่มขืนมากกว่าเด็กตัวผู้ถูกกระทำเอง จะมีก็เพียงแต่กรณีที่เด็กมีความผิดปกติภายในเท่านั้น เช่น เป็นโรคชอบให้ผู้อื่นทำให้ตนเองเจ็บปวด (Somachism) ซึ่งมักจะพบได้น้อย หรือเด็กอาจจะมีปัญหาทางพฤติกรรม ปัญหาความพิการ ปัญญาอ่อน การตอบสนองต่อการกระตุ้นภายนอก เชื่องช้า ประกอบกับพ่อแม่ที่มีปัญหาอยู่แล้ว จึงหาทางระบายกับเด็กเหล่านี้²⁰

¹⁹ เฟิ่งอ้าง, น.338.

²⁰ กิตติพัฒน์ นนทปัทมะดุรงค์, ปัญหาการทารุณกรรมและปล่อยปละละเลยเด็ก, (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2528) น.80 - 86.

จากสาเหตุใหญ่ ๆ 4 หลักที่กล่าวมาแล้วนั้นก่อให้เกิดปัญหาการเข้มข้น
 กระทำซ้ำเรา แต่เมื่อเกิดปัญหาเข้มข้นกระทำซ้ำเราแล้ว ปรากฏว่ามีผู้เสียหาย
 เข้ามาแจ้งความดำเนินคดีค่อนข้างน้อยมาก ผู้ศึกษาจะชี้ให้เห็นถึงสาเหตุที่ทำให้
 การดำเนินคดีกับผู้เสียหายไม่สัมฤทธิ์ผลอันเกิดจากค่านิยมและทัศนคติที่เป็นอุปสรรค
 ต่อการใช้สิทธิทางกฎหมายของผู้เสียหายที่เป็นเด็กในคดีเข้มข้นกระทำซ้ำเรา ปัญหา
 จากกระบวนการยุติธรรม เจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งในส่วนองเจ้าหน้าที่กระทรวง
 มหาดไทย หรือเจ้าหน้าที่กระทรวงยุติธรรม อาทิเช่น การดำเนินงานของตำรวจ
 อัยการ ผู้พิพากษา ทัศนคติของบุคลากรดังกล่าวต่อการแก้ไขปัญหานี้ และส่วนของ
 ตัวบทกฎหมายและการตีความของศาลฎีกา ที่ยังคงคุ้มครองเสรีภาพทางเพศของ
 ผู้เสียหายไม่เพียงพอ การวิเคราะห์จะแยกแยะตามตัวข้อเป็นแต่ละบทไปตามเค้า
 โครงที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

สภาพเหตุการณ์ของหญิงที่ถูกข่มขืนในประเทศไทย แม้ว่าจะไม่มีการศึกษา
 ที่บ่งชี้ไว้อย่างชัดเจน แต่อุบัติการณ์ที่เกิดขึ้นมีมากพอสมควร เช่น จากข้อมูลของ
 กรมตำรวจเกี่ยวกับคดีเข้มข้นกระทำซ้ำเราที่เกิดขึ้น ในช่วงปี พ.ศ. 2525-2534
 ดังนี้

ปี พ.ศ.	กรณีที่เกิดคดีข่มขืนทั้งหมด		กรณีการข่มขืนแล้วฆ่า	
	แจ้ง	จับ	แจ้ง	จับ
2525	2,546	1,586	46	34
2526	2,554	1,630	28	19
2527	2,663	1,680	31	23
2528	2,609	1,696	21	16
2529	2,661	1,703	27	16
2530	2,549	1,651	24	20
2531	2,724	1,749	11	9
2532	2,621	1,808	17	11
2533	2,514	1,742	22	20
2534	2,548	1,833	21	16

ที่มา : กองวิจัยและวางแผน กรมตำรวจ

เป็นสิ่งแน่นอนว่าคดีที่เกิดขึ้นจริงต้องมีจำนวนมากกว่านี้ แต่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อไม่ได้มาแจ้งความไว้ เนื่องจากความคาดหมายได้ถึงสิ่งที่จะได้รับการเปิดเผยเหตุการณ์ เธอจะกลายเป็นจุดสนใจของคนในสังคม ได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์ซุบซิบนินทา หรือรังเกียจเดียดฉันท์ ซึ่งจะมีผลต่อการดำรงชีวิตทางสังคมของเธอต่อไป ²¹

¹² ปรีดา ศิริสวัสดิ์, "ปฏิบัติการของสังคมต่อหญิงที่ถูกข่มขืน : ศึกษากรณีนักศึกษาในเขต กทม." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ.2529, น.4.

2.3 ปัญหาเรื่องค่านิยมและทัศนคติที่เป็นอุปสรรคในการใช้สิทธิดำเนินคดีตามกฎหมายของผู้เสียหายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

2.3.1 ทัศนคติและค่านิยมของสังคมไทยโดยทั่วไปและเฉพาะพื้นที่

- ค่านิยมเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ควรปกปิด ในสังคมไทยแต่โบราณมาจะสอนให้ผู้หญิงให้ระมัดระวังในเรื่องเพศมากกว่าเป็นเรื่องที่ควรปกปิดไม่ควรจะนำมาพูดต่อสาธารณชน ดังนั้น เมื่อเกิดการข่มขืนกระทำชำเราของผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กหรือผู้บรรลุนิติภาวะแล้วจะรู้สึกอับอายในการที่จะเล่าเรื่องให้ใครฟัง ต้องเก็บไว้คนเดียวซึ่งบางครั้งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดเกิดการกระทำผิดซ้ำอีก

- ค่านิยมเรื่องพรหมจรรย์ ในสังคมไทยถือว่าสำคัญมากเพราะตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทยแล้ว ผู้หญิงต้องรักษาวลสงวนตัว รักษาพรหมจรรย์เอาไว้จนกว่าจะได้แต่งงานกัน ถ้าเกิดว่าลูกสาวบ้านไหนเสียความบริสุทธิ์ก่อนจะแต่งงานถือว่าเป็นเรื่องเสื่อมเสียอย่างยิ่ง ฉะนั้น เมื่อผู้เสียหายตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราจะรู้สึกว่าตนเองได้สูญเสียสิ่งที่มีค่าที่สุด และคิดว่าตนเองไม่มีคุณค่าซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจที่จะดำเนินคดี เพราะเธอรู้สึกอับอายเสียชื่อเสียงอีกทั้งเป็นการประจานตนเองด้วย แม้การที่ผู้หญิงถูกข่มขืนกระทำชำเราจะไม่ใช้ความผิดของผู้หญิงก็ตามแต่สังคมไทยก็ไม่สามารถยอมรับได้ ยิ่งถ้ากรณีเป็นเด็กด้วยแล้วยิ่งจะต้องถูกมองในแง่ลบมากขึ้นกว่าเดิม

- ค่านิยมเรื่องความกตัญญูรู้คุณ เรื่องนี้นับว่าเป็นจุดสำคัญที่ทำให้การป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหรืออนาจารเด็กไม่ได้ผล จากการทำงานของศูนย์พิทักษ์สิทธิสตรี มูลนิธิเพื่อนหญิง พบว่าร้อยละ 80 ของผู้กระทำผิดจะเป็นบุคคลที่มีความใกล้ชิด หรือเป็นเครือญาติกับผู้ถูกข่มขืน เช่น พ่อ พ่อเลี้ยง ปู่ นายจ้าง ครู เป็นต้น เมื่อถึงเวลาที่ผู้ถูกข่มขืนจะต้องตัดสินใจดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด มักจะคิดว่าตนเองจะเป็นคนเนรคุณ ไม่รู้จักบุญคุณ บางรายไม่เอาผิดกับผู้กระทำผิดถือว่าเป็นการทดแทนบุญคุณที่เลี้ยงดูหรือให้ความรู้มา

- ค่านิยมที่ค่านั่งซื้อเสียงสถาบัน อย่างเช่นกรณีครูชั้นนักเรียน หน่วยงานหรือผู้รับผิดชอบในโรงเรียน มักจะเข้ามาบีบบังคับในการเกลี้ยกล่อม ให้ประนีประนอมความกัน โดยอ้างว่าเพื่อซื้อเสียงสถาบัน เพราะไหน ๆ ก็ เสียไปแล้ว เอาคืนมาไม่ได้ เมื่อเขายอมชดใช้ค่าเสียหายก็น่าจะพอใจแล้ว

- ค่านิยมที่เชื่อว่าผู้หญิงมีส่วนทำให้เกิดการกระทำผิดขึ้น จากความ เชื่อดั้งเดิมที่มองว่าผู้หญิงชอบแต่งตัวล่อแหลม ชอบเดินในที่เปลี่ยว ซึ่งทำให้เกิด การช่มชู้กระทำชำเราเช่น ความเชื่อเช่นนั้นส่งผลอย่างมาก เมื่อผู้หญิงไปแจ้ง ความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งมีความเชื่ออยู่แล้วก็มักจะตั้งคำถามกับผู้เสียหายใน ลักษณะจับผิด เช่น เป็นแฟนกัน หรือตกลงกันไม่ได้เลยมาแจ้งความ ใช่มั้ย

- ค่านิยมเรื่องเวรกรรม เนื่องจากสังคมตั้งข้อสงสัยถึงสาเหตุที่ ถูกช่มชู้และแสดงความเห็นว่าต้องทำบุญทำกรรมกันเอาไว้แต่ชาติปางก่อน จึง ได้มากระทำต่อกันในชาตินี้เพื่อให้ทุกอย่างสิ้นสุด คือ ไม่มีการจองเวรจองกรรม กันต่อไป ความคิดเช่นนี้ยังคงมีทั่วไปในสังคมไทย ซึ่งเจตนาจริง ๆ ของผู้เกี่ยว ข้อง คือ ต้องการให้เรื่องเงียบหรือไม่ต้องการให้เป็นคดีความกันต่อไป

ส่วนปัญหาโสเภณีเด็กที่ถูกล่วงละเมิดสิทธิทางเพศนั้น จากการสัมภาษณ์ พุดคุยอย่างไม่เป็นทางการกับเจ้าหน้าที่และบุคลากรของหน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กซึ่งมีประสบการณ์ในการทำงานช่วยเหลือเด็กออกมาจาก แหล่งค้าประเวณีต่าง ๆ โดยเฉพาะแหล่งค้าประเวณีตามชายแดนและในเขตที่มี การกระจุกตัวของแรงงานอพยพ ตลอดจนจนถึงการประเมินจากแหล่งข้อมูลหลาย ๆ แหล่ง และจากการสังเกต อาจกล่าวได้ว่าผู้ใช้บริการโสเภณีเด็กนั้นมีทุกวัย ทุก กลุ่ม หลายอาชีพ หลายสถานะ และหลายชาติ หลายภาษา นับตั้งแต่วัยรุ่นจนถึง วัยสูงอายุ อาชีพกรรมกร จนถึงนักธุรกิจ นักวิชาชีพ นักการเมือง รวมทั้ง ส.ส. ส.จ. ข้าราชการชั้นผู้น้อย จนถึงข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ การที่คนเหล่านี้ซื้อบริการ ทางเพศหรือต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กนั้นก็คงจะสามารถอธิบายได้ไม่แตกต่าง จากการซื้อบริการจากโสเภณีทั่วไปมากนัก แต่อาจจะมีเหตุผลปลีกย่อยหรือซับซ้อน

มากกว่า กล่าวคือ นอกจากค่านิยมของสังคมที่ยอมรับความสาล่อนทางเพศของผู้ชาย ค่านิยมชายเป็นใหญ่ในสังคม รสนิยมทางเพศของผู้ชายที่ต้องการความแปลกใหม่เสมอหรือการมีรสนิยมทางเพศที่พิสดาร วิตถาร ความต้องการประกาศความเป็นชาย (ถ้าใครไม่เคยไปเที่ยวโสเภณีถือเป็นเรื่องน่าอับอาย ไม่เป็นลูกผู้ชาย) และก็อาจจะมีเหตุผลในเรื่องความกลัวต่อการมีเพศสัมพันธ์กับคนปกติ ในทางตรงกันข้ามการมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณีเด็กทำให้รู้สึกควบคุมได้หรือตนเองรู้สึกมั่นคง นอกจากนี้ก็ยังมึเหตุผลในเรื่องความปลอดภัย โดยชายเหล่านี้มีความเชื่อว่าโสเภณีเด็กสะอาดและปราศจากโรค โดยเฉพาะโรคเอดส์

นอกจากเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงประวัติศาสตร์ความเป็นมาของปรากฏการณ์นี้ด้วยว่า สิ่งนี้มิใช่ของใหม่แต่ฝังรากลึกมานานแล้ว โดยเฉพาะในสังคมจีนและอินเดีย ซึ่งจะต้องไม่ลืมว่าสังคมไทยของเราเป็นสังคมที่รับเอาอารยธรรมหลาย ๆ อย่างมาจากอินเดียและจีน คนจีนจำนวนมากมีความเชื่อว่าถ้าได้หลับนอนกับเด็กสาวบริสุทธิ์จะร่ำรวย โชคดี และทำธุรกิจได้ผลดี จำนวนมากเชื่อว่าเป็นการเสริมพลัง ทำให้มีอายุยืนยาวขึ้น เนื่องจากเด็กสาวบริสุทธิ์มีหยิน (Yin) อยู่ในตัวมาก ในอดีตจักรพรรดิจีนจำนวนมากจึงหลับนอนกับเด็กสาวบริสุทธิ์เพื่อรักษาความสมดุลย์ของธาตุหยางในร่างกายของตนเองไว้ ในปัจจุบันซึ่งกำลังจะสิ้นสุดวาระที่ 20 ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า พบว่ายังมีนักธุรกิจชาวจีนที่ร่ำรวย สูงอายุ ที่มีความเชื่อว่าตนเองควรได้หลับนอนกับเด็กสาวบริสุทธิ์อย่างน้อยปีละครั้ง เพื่อความรุ่งเรืองในธุรกิจและการมีชีวิตยืนยาวของตน เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกประหลาดแต่อย่างใดที่ในย่านอยู่อาศัยของชาวจีนนั้นจะมีโรงน้ำชาอยู่เป็นจำนวนมาก สำหรับในกรุงเทพมหานครหรือย่านเยาวราชนั้น พบว่าเมื่อ 8 - 9 ปีที่แล้ว มีโรงน้ำชาอยู่ประมาณ 50 กว่าโรง และหญิงบริการในย่านนี้มากกว่าครึ่งหนึ่งเป็นผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีลงมา

สำหรับในอินเดียนั้นมีความเชื่อกันว่า การได้หลับนอนกับเด็กสาวบริสุทธิ์ จะช่วยรักษาโรคต่าง ๆ โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากการสำส่อนทางเพศ นอกจากนี้ ยังเชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กสาวบริสุทธิ์เป็นการเพิ่มพลังทางเพศ ฯลฯ สำหรับพวกอาหรับก็เช่นกัน (ชายผู้ซื้อบริการที่เป็นอาหรับนั้นส่วนใหญ่จะไปซื้อบริการจากย่านประติพัทธ์และโรงแรมเกเรซ) พวกคนเหล่านี้มีความเชื่อคล้ายคลึงกับคนจีน คือ เชื่อว่าร่างกายของเด็กสาวบริสุทธิ์บรรจุสิ่งที่มีมหัศจรรย์ไว้ ซึ่งผู้ชายจะสามารถดึงสิ่งนี้ออกมาจากตัวเด็กหรือหญิงสาวได้ก็โดยการมีเพศสัมพันธ์ กษัตริย์ของอาหรับในสมัยโบราณ (อาจจะในสมัยปัจจุบันด้วย) มีฮาเร็ม (Harem) อยู่ในวังของตน และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงสาวคนใดในฮาเร็มเกินกว่า 2 ครั้ง ซึ่งก็หมายถึงว่าจะต้องมีการสรรหาเด็กหรือหญิงสาวบริสุทธิ์คนใหม่ ๆ เข้ามาสนองความต้องการอยู่ตลอดเวลานั่นเอง

2.3.2 การใช้อำนาจของสื่อมวลชนเกินขอบเขต

เมื่อมีการข่มขืนกระทำชำเราเด็กเกิดขึ้น สื่อมวลชนทางหนังสือพิมพ์ มักจะตีแผ่ข่าวดังกล่าวเพื่อเป็นจุดขาย ได้แก่ หนังสือพิมพ์ หรือสื่อบันเทิงของตน ทำให้ผู้เสียหายเองต้องคอยปกปิด และเสมือนการตอกย้ำหรือถูกประจานเรื่องอันน่าอับอายของตนต่อผู้อื่น จึงมักจะเก็บเงียบไว้ ไม่ให้ข้อมูลออกมา รวมทั้งช่องว่างของกฎหมายที่เปิดโอกาสให้มีการประนีประนอมยอมความกันได้ เพื่อจะได้ลดภาระคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ทำให้มองข้ามวัตถุประสงค์การบังคับใช้กฎหมายในลักษณะทางเพศไป

2.3.3 การใช้อำนาจของเจ้าพนักงานของรัฐที่ไม่เหมาะสมในกระบวนการยุติธรรม

โดยหลักแล้วการอ่านความยุติธรรมจะประกอบด้วยเจ้าพนักงานของรัฐ 4 ฝ่าย ด้วยกัน คือ ศาล ตำรวจ อัยการ ทนายความ ถือว่าทั้ง 4 องค์การนี้ มีส่วนผดุงความยุติธรรมโดยทำหน้าที่แทนรัฐ ในฐานะ Court Officer อ่านความยุติธรรมให้ประชาชน ปัญหาการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานของรัฐต่อความผิดฐานกระทำชำเราเด็ก มีดังนี้ คือ

1. กระบวนการยุติธรรมใช้ระบบกล่าวหา

เช่นเดียวกันความผิดทางอาญาทั่วไป คือ ผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็ก (ผู้ถูกข่มขืน) ต้องพิสูจน์ความผิดที่เกิดขึ้นกับตนเอง โดยแสดงพยานหลักฐานให้ชัดเจน ถ้ากรณีมีข้อสงสัยศาลจะยกประโยชน์ให้จำเลย (ผู้ข่มขืน) เมื่อภาระการพิสูจน์เป็นหน้าที่ของผู้เสียหาย ทั้ง ๆ ที่มีใช้เป็นผู้กระทำผิด การพิสูจน์โดยการซักถามผู้เสียหาย ซึ่งเป็นเด็กถึงพฤติการณ์ที่ถูกกระทำจากผู้ข่มขืนเท่ากับเป็นการข่มขืนผู้เสียหายครั้งที่ 2 เพราะว่าผู้เสียหายหรือเด็กไม่เข้าใจว่าทำไมผู้สอบสวนจะต้องถามคำถามนั้น โดยเฉพาะในแง่ทางเพศ โดยถามซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้ง ทำให้ผู้เสียหายจำนวนมากไม่กล้าแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ข่มขืน

2. ศาล

กระบวนการพิจารณาคดีในศาลมีรูปแบบที่ต้องสร้างความเชื่อถือศรัทธา ภาพของบัลลังก์การพิจารณาคดี ทนายความ อัยการ ผู้พิพากษาประกอบกับผู้นั่งฟังเป็นจำนวนมาก ทำให้ผู้เสียหายเกิดความหวาดหวั่นตระหนก บางรายไม่กล้าไปยื่นฟ้องในคอกพยาน โดยเฉพาะผู้เสียหายที่เป็นเด็กเพราะรู้สึกว่าจะถูกสาวยตาทุกคู่จ้องมองดู ทำให้ผู้เสียหายเกิดความรู้สึกว่าตนเองกำลังถูกพิพากษาด้วยสายตา

หากผู้พิพากษาซักถามด้วยคำพูดที่เป็นกันเอง ไม่เป็นทางการนัก ผู้เสียหายก็จะรู้สึกมั่นใจมากขึ้นในการเบิกความ แต่ผู้พิพากษาส่วนใหญ่มีคดีความที่ต้องพิจารณาวันละหลายเรื่อง ดังนั้น จึงไม่มีเวลาจะคำนึงถึงรายละเอียดต่าง ๆ ที่ควรปฏิบัติต่อผู้เสียหายในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

3. วิธีการชกถามของทนายความ

หน้าที่ที่สำคัญของทนายความ คือ การป้องกันสิทธิผลประโยชน์ของลูกความ สำหรับคดีข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งมีหลักฐานพอที่จะพิจารณาได้ว่าจำเลยกระทำผิดจริงนั้น ทนายความจำเลยที่รับดำเนินคดีนี้ มักจะพยายามหาวิธีต่อสู้คดีทุกรูปแบบเพื่อให้ลูกความของตนพ้นผิดทั้ง ๆ ที่ควรจะแนะนำลูกความรับสารภาพเพื่อให้โทษหนักลดลง

ทนายความจำเลยจึงต้องมีบทบาทสำคัญในการดำเนินการ เพื่อหาวิธีการปฏิเสธความผิดของลูกความ ซึ่งในคดีข่มขืนกระทำชำเราเป้าหมายของทนายความจำเลยในการต่อสู้คดี คือ พยานผู้เสียหายมีจุดอ่อนในเรื่องความอับอายที่จะพูดเกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดกระทำชำเรา หรือทนายความจำเลยอาจจะใช้เทคนิคการชกถามให้พยานตกใจ หวาดกลัวหรือโกรธ บางครั้งทนายจำเลยชกถามผู้เสียหายโดยไม่คำนึงถึงจิตใจของผู้เสียหาย คือ การให้ผู้เสียหายอับอาย บางรายมีญาติผู้เสียหายเข้าไปต่อว่าทนายความจำเลยหลังพิจารณาคดี ทนายความจำเลยกลับตอบว่า ผมทำหน้าที่ต้องรักษาผลประโยชน์ของลูกความผม ปัญหาควรแก้โดยเพิ่มเติมโทษเข้าไปในข้อบังคับว่าด้วยมรรยาททนายความ ปี 2529 ว่าถ้าเกิดกรณีเช่นนี้ให้สภาทนายความมีอำนาจขับจากการเป็นสมาชิกสภาทนายความได้ทันที เพราะถือว่าขัดต่อจริยธรรมหลักวิชาชีพของนักกฎหมาย

2.3.4 ปัญหาทางด้านกฎหมายและการตีความของศาลฎีกา ผู้ศึกษาจะกล่าวโดยละเอียดในบทที่ 3 ในบทนี้ของกล่าวแต่โดยสังเขป

กฎหมายเปิดช่องให้ยอมความกันได้ซึ่งทำให้คดีข่มขืนมักจะมียอมความกันในชั้นพนักงานสอบสวน หรือพนักงานอัยการ นอกจากนี้จากความหมายตามกฎหมาย การข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง การร่วมเพศทางช่องคลอดเท่านั้น ถ้าเกิดการร่วมเพศทางทวารหนัก ก็เป็นเพียงกระทำอนาจาร จะเห็นได้ว่ากรณี

เด็กหญิงถูกข่มขืนแต่ผู้ข่มขืนไม่สามารถสอดใส่อวัยวะเพศของตนเข้าไปในอวัยวะเพศหญิงได้ เพราะขนาดต่างกันทั้ง ๆ ที่เจตนาจะข่มขืน กฎหมายถือว่าเป็นการกระทำอนาจารเท่านั้น

นอกจากนี้ตัวผู้เสียหายหรือเด็กที่ถูกกระทำอาชญากรรมทางเพศมักเกิดปัญหาในการใช้ชีวิตในสังคมด้วย กล่าวคือ การถูกข่มขืนกระทบกระเทือนต่อการดำรงชีวิตตามปกติในสังคมของเด็ก เธออาจกลับไปทำงานหรือไปเรียนได้ดังแต่ก่อนนี้ แต่ก็ไม่สามารถเกี่ยวข้องกับกิจกรรมใด ๆ ได้มากนัก แต่บางคนก็ยังเก็บตัวเองอยู่แต่ที่บ้าน จะออกไปนอกบ้านเฉพาะกับเพื่อนสนิท หรือบางคนเลิกเรียนหรือเลิกทำงานไปเลย กิจกรรมทางสังคมที่เคยมีจะลดลง เนื่องจากสภาพจิตใจที่อ่อนแอ และการมองตัวเองว่าเป็นคนไม่ดี หรือเป็นผู้หญิงที่ไม่มีคุณค่าเพราะถูกข่มขืน การลดบทบาทในกิจกรรมทางสังคมที่เคยมีก็เป็นความต้องการภายในจิตใจลึก ๆ ที่ต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตราหน้าจากคนอื่น ๆ เพราะมักคิดว่าคนอื่นจะมองว่าตนเป็นคนไม่ดีเช่นเดียวกัน

ความไม่ไว้วางใจผู้อื่นโดยเฉพาะผู้ชายทั้งที่รู้จัก และชายแปลกหน้าจะเกิดในช่วงหลังถูกข่มขืน เกิดความรู้สึกในทางไม่ดีต่อผู้ชาย แม้แต่กับเพื่อนชายหรือสามี ความเข้าใจในกันและกันจะลดลง และหากเพื่อนชายหรือสามีของหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อเด็กที่ถูกข่มขืน ก็อาจจะทำให้เกิดความรู้สึกตำหนิตายเพื่อนหญิงหรือภรรยาของตนเองไปก็ได้

บางคนย้ายถิ่นฐานไปอยู่เมืองอื่น หรือกลับไปอยู่กับพ่อแม่ของตนในช่วงระยะหนึ่ง ซึ่งกรณีนี้พ่อแม่อาจช่วยเหลือสนับสนุนทางจิตใจให้เธอได้ทางอ้อม ทั้งที่เธออาจไม่ได้บอกเล่าเหตุการณ์ให้พ่อแม่รับรู้ก็ได้ การกลับไปอยู่กับพ่อแม่หรือเปลี่ยนที่อยู่ใหม่นั้นมักเป็นสิ่งดี บางคนอาจเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ เพราะเธอเกรงกลัวต่อการโดนขู่หรือการโทรกลับมาของผู้ที่ข่มขืนเธออีก

ในปัญหาด้านเพศที่รุนแรงพอสมควรมีหญิงไม่น้อยที่บอกว่าเธอกลัวเรื่องเพศหลังการถูกข่มขืน ในกรณีหญิงไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนนั้น การ

ถูกข่มขืนก่อให้เกิดความรู้สึกสับสน และคิดว่าเพศสัมพันธ์นั้นไม่เป็นที่น่าพึงพอใจเลย ส่วนหญิงที่เคยมีกิจกรรมทางเพศแล้ว มักหวาดกลัวเมื่อคนรักหรือสามีจะเริ่มกิจกรรมทางเพศกับเธอ ทำให้บั่นทอนความต้องการทางเพศ ซึ่งเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ลงไป ²²

ภาวะความอ่อนแอทางจิตใจและความเครียดที่เกิดจากความรุนแรงของเหตุการณ์อันไม่คาดฝันนี้ หากปรากฏขึ้นในช่วงชีวิตที่เจริญเติบโตยังไม่บรรลุนิติภาวะเต็มที่แล้ว ย่อมทำให้บุคลิกภาพและรูปแบบการดำเนินชีวิตของบุคคลเปลี่ยนแปลงไป คุณค่าและความภาคภูมิใจในตัวเองลดต่ำลง เกิดปฏิกิริยาทางจิตใจต่อวิกฤตการณ์มาแทนที่ และอาจก่อให้เกิดปัญหาต่อสังคมในรูปแบบของปัญหาโศกณิเด็กหรือการก่ออาชญากรรมประเภทอื่น ๆ อันมีผลกระทบต่อสังคมประเทศชาติโดยรวม ปัญหาข่มขืนกระทำชำเราเด็กต่อตัวผู้เสียหายที่เป็นเยาวชนของชาติ ซึ่งต้องการความช่วยเหลือระดับประคองในด้านต่าง ๆ และฟื้นฟูด้านจิตใจ โดยนักวิชาชีพ ครอบครัว และผู้เกี่ยวข้องฝ่ายอื่น ๆ เพื่อช่วยบรรเทาสภาพปัญหาฟื้นฟูสภาพทั้งทางกายและจิตใจ เพื่อพัฒนาศักยภาพในหญิงที่ถูกข่มขืนให้สามารถยืนหยัดได้อย่างเข้มแข็งและสามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขในอนาคต

²² อ่างแล้ว, น.14